

MĪLOT CILVĒKUS UN GRĀMATAS

Minjona Okrašinska savā grāmatu valstībā (institūta bibliotēkas Ķīmiņas fakultātes filiālē) ienāca 1959. gadā. Toreiz jaunajai specialistei bija tikai viena kolēģe un četrreiz mazāk studentu, kas lasīja speciālo literatūru. Bibliotēka augusi un paplašinājusies tāpat kā visas institūta nodaļas. Mainījušies daudzi kadri, bet vadītāja nu jau gandrīz piecpadsmit gadus strādā turpat.

— Tā ir mana īstā vieta, — saka Minjona Okrašinska. Tas ir aktīvs darbs ar cilvēkiem, tā ir palīdzība cilvēkam. Lai varētu bibliotēkā strādāt, ir jāmil abi: gan cilvēks, gan grāmata, turklāt jābūt gaišai galvai un asam prātam, lai spētu pēc iespējas ātri sniegt lasītājam bibliogrāfiskas izziņas vai sameklēt kādu grāmatu.

Bibliotekāre aizvien centusies paplašināt savas zināšanas: strādājot ieguvusi speciālo augstāko izglītību, esot komandējumos citās augstskolās, centusies saskatīt to pozitīvo, ko derētu ieviest pie mums.

Kā jau minēju, šo daudzo gadu laikā mainījušās kolēģes, un tad Minjonai Okrašinskai ir vajadzējis būt skolotājas, audzinātājas lomā. Vienam otram bibliotēka bijusi arī pirmā darba vieta, tad vajadzējis apmācīt ne tikai specialitātē, bet ieaudzināt vispār pareizu attieksmi, t. i., godīgumu pret darbu, precizitāti. Minjona Okrašinska uzskata, ka bibliotekāram jābūt punktuālam, jo katra kļūda maksā naudu. Var arī īpaši nemīlēt bibliotekāra darbu, bet tas ir jāveic apzinīgi.

— Atceros, — stāsta biedre

M. Okrašinska.

Okrašinska, — pie mums atnāca strādāt studente celtniece Inta Ruka, kaut arī tā nebija viņas specialitātē, bet meitenes raksturā bija prasība strādāt apzinīgi. Manas kolēģes bijušas arī tagadējā rektora referente Terēze Bojarinova un Ķīmiņas fakultātes informatore Valentīna Januševska, cik zinu, arī tagad viņas ir labas darbinieces. Tātad, kaut arī mainījusies specialitāte, pieeja darbam palikusi. Un tas mani iepriecina visvairāk.

Protams, jārunā par to, ka atbildības sajūtu Minjona Okrašinska audzina arī studentos. Kaut vai attieksme pret deficītām grāmatām. Ja izdodas panākt, ka students vadās pēc principa: ne tikai man, bet arī citiem, tad par pūlēm ir gūts gandarījums.

— Bet ja studentā jūt neapmierinātību, — saka bibliotekāre, — tad runāju tikmēr, kamēr viņam kļūst skaidrs, ka mēs nesam jauni, bet stingri. Ķīmiņas literatūru taču pie mums nāk lasīt cilvēki arī no universitātes, Zinātņu akadēmijas, Medicīnas institūta.

... Kad darba diena beigusies, Minjona Okrašinska vai nu viena, vai kopā ar savām kolēģēm, kuras pašreiz ir četras, dodas uz kādu mākslas izstādi vai teātra izrādi.

— Teātri ļoti mīlu, — atzīstas mana sarunu biedrene, — dzīvais vārds ir nesadalzināmi iedarbīgāks par lasīto. Sevišķi tuvs man drāmas teātris un opera. Labas izrādes laikā atslēdzos no ikdienas, māksla dod lielu garīgu spēku.

Bet vasarā ceļojumi, ceļojumi. Atkal jauni draugi. Ja sastaps interesants cilvēks, pēc Minjonas Okrašinskas domām, nav iespējams nesarakstīties ar viņu pēc tam. Nav svarīgi, kādas profesijas pārstāvis viņš ir, svarīgs ir cilvēciskums.

Un par tām cilvēciski labajām īpašībām, kas ir Minjonai Okrašinskai, viņu ciena darba biedri, studentā, draugi — tāli un tuvi.

A. BUKA